

In memoriam

Mihael Šimonka, dr. stom., spec. za zobne in ustne bolezni ter parodontologijo (1956–2014)

Le redkim ljudem je dano, da ob prvem srečanju v človeku pustijo tako veliko topline in vedrine, kot je to uspevalo našemu kolegu Mihaelu Šimonki. Spoznala sva se na Medicinski fakulteti v Ljubljani, na Oddelku za stomatologijo, kjer sva na skupnem programu specializacije iz zobnih in ustnih bolezni ter parodontologije utrjevala znanje ter tako navezala prijateljske vezi, ki sva jih ohranila vse do njegove dosti prerane smrti. Mihaela smo vsi kolegi, sodelavci in profesorji klicali Mišo. Bil je preprost, vedno nasmejan, dobrovoljen in živahen študent. Znal je povezati družinsko življenje in prijateljevanje s kolegi. V Delavskem domu Tabor v Ljubljani, kjer je stanoval s svojimi kolegi, je pogosto organiziral nepozabna srečanja, ki smo jim rekli Miševi žuri. Na teh žurih smo bili vedno prisotni in nihče ni smel manjkati. Ta srečanja so bila sestavni del našega druženja in izobraževanja.

Mišo se je rodil v Lendavi 5. januarja 1956. Osnovno šolo je končal v Lendavi, gimnazijo pa je med letoma 1970 in 1974 obiskoval v Murski Soboti. Kot sposoben in vsestransko nadarjen dijak je dobil mednarodno štipendijo in šel študirat stomatologijo na Madžarsko, v mesto Pess (Peč).

Bil je dober študent in 22. 6. 1979 je z odliko zaključil študij stomatologije. Po končanem študiju je od leta 1979 do leta 1985 opravljal delo splošnega zobozdravnika v Lendavi. S soprogo Jadranko in sinom Igorjem so se leta 1985 preselili v Radence. V Zdravilišču Radence je še istega leta dobil odobreno specializacijo iz področja zobnih ustnih bolezni in parodontologije, ki jo je uspešno končal novembra 1988. V času specializacije je naš Mišo poleg študijskih pokazal tudi organizacijske sposobnosti. Bil je gonilna sila pri organizaciji republiških strokovnih seminarjev v Radencih. Poskrbel je za rezervacijo prostorov, glasbo in stike z madžarskimi zobozdravniki. Bil je prvi znanilec povezave znanja in stikov s kolegi s stomatoloških fakultet na Madžarskem. Pogosto je bil postavljen v vlogo prevajalca iz madžarskega v slovenski jezik. Poleg znanja madžarščine je odlično obvladal tudi nemški in angleški pogovorni jezik.

Nepozabni so spomini na organiziran in strokovno voden izlet v Pess, kjer nam je omogočil ogled stomatološke fakultete in mesta. Kot vsestransko sposoben in prizadeven je 1. 12. 1992 skupaj s soprogo Jadranko stopil na pot zasebnštva. Zasebno dejavnost je z vso vnemo opravljal vse do prerane smrti. Nekaj ur pred smrtjo je v Mariboru naročil nov zobozdravniški stol. Trdno je bil prepričan, da bo svoje poslanstvo opravljal še vrsto let. Ob delu je bil Mišo – s svojo soprogo – znan in navdušen golfist in ljubitelj potovanja. Tudi med kolegi golfisti iz Avstrije in vse Slovenije je užival ugled in spoštovanje. Težko je razumeti in sprejeti njegovo prerano smrt.

Kolegi, profesorji, sodelavci in prijatelji se ga bomo spominjali z vso hvaležnostjo. Da bi spomin nanj med nami ostal živ, smo na pobudo kolegov sprejeli sklep, da se bomo enkrat letno dobili na memorialnem srečanju, ki bo namenjeno našemu Mišu. Prvo memorialno srečanje je bilo 17. 5. 2014, organiziral pa ga je dr. Franci Škof v Novem mestu. Trdno verjamem, da to srečanje ni prvo in ne zadnje.

Dragi Mišo, veliko si nam pomenil, v mislih pa se bomo pogosto srečali s tabo in tvojo najljubšo pesmijo »Ne joči Argentina«.

Pavel Zagode